

Potem vodi korak naprej in za kratek čas pozabi na lepoto, kajti sestop čez Rdečo škrbino res ni najbolj prijeten; strmina je precejšnja, gladko je in zagruščeno, poleg tega pa sem ves čas s strahom opazovala, ali bo za menoj pridrvel kakšen velik kamen. Škrbina je res rdeča in zelo kratka, saj sem se kmalu lahko umaknila desno pod gladke sive gmote na melišče. Stezica že pričakuje popotnika in s pogledom sem takoj našla vstop v mogočno skalovje Škrlatice. Sestop v krnico Zadnji Dolek je kratek, še manj pa se je treba vzpenjati po melišču do vstopa na zahtevnejši del poti na Škrlatico.

Na vrh Škrlatice

Vedno se prav posebno veselim tega dokaj zahtevnega dela poti. Kajti kmalu sem se znašla visoko v sivem skalovju, nekje po naravnih prehodih, drugje s pomočjo klinov in jeklenic. Uživala sem v hoji in plezanju, prepustila sem se lepoti gibanja po tem ljubem svetu in hkrati pozabljala na razglede. Zato pa sem okolico še bolj občudovala, ko sem se ustavila na razglednem vršiču. Prevzel me je pogled na krnico pod Rokavi. V kotlu je veličastno divje, nepristopno in samotno, celo na meliščih pod strmimi vršaci ni bilo tistih komaj opaznih stezic, ki jih med svojimi pohajanji ustvarjajo gamsi.

Kljunček rumeni

Tiho prijadrala,
v loku je sedla;
glavico nagne,
pomeni: bi jedla!

V malho posežem,
z drobtinami strežem
to bitje prelestno,
bitje dražestno.

Z drobtinami kruha,
ki človek se z njimi
v dolini obnaša
ošabno, objestno ...

Aleš Tacer

Markacije vodijo naprej, zahtevajo pa malce pozornosti, saj bi bilo mogoče v sivih strminah zaiti. Vsak delček poti, ki sem jo prehodila, mi je bil znan in med hojo po grebenu sem se znova počutila kot na robu, strašnem in ozkem, ki na obeh straneh pada v globine. Le od kod ta neverjetna moč, te nevidne vezi, ki drže gmote skalovja visoko nad prepadi? Le kako, da že stoletja, tisočletja kljubujejo vetru, snegu, nevihtam, vročini sonca in mrazu? Občudujem sile narave, hkrati pa ugotavljam, kako je prav zaradi vseh teh sil in zakonov lepa, popolna in nedoumljiva. Preseneča me z neverjetnimi oblikami življenja, ki vztrajajo v tem okolju. Če sem zelo pozorna, mi pokaže, kaj se je spremenilo v času, ko sem hodila drugje. Pobočje nekoliko pod grebenom znova ponuja nekaj plezanja in pozabila sem na razmišljanja, saj sem ob tem kmalu zagledala velik križ na vrhu.

Vrh Škrlatice pa je prav posebno doživetje. Med meglicami sem pozdravljala martuljške vrhove in Veliko Dnino na severni strani, dovolile so mi pogled proti severu, proti Mangartu in Jalovcu in za trenutek celo proti zahodu. Bele zavese, ki so vijugale med zračnimi gmotami in se igrale skrivalnice z vrhovi, mi niso omejevale razgleda na okolico, pač pa so polepšale doživetje. Za trenutek so odkrile pobočje, potem so ga skrile, jaz pa sem ugotavljala, kateremu od znanih vrhov je veljal moj pozdrav ... Nekaj časa sem tako uživala ob pesmi vetra, se še in še enkrat sprehodila na vrhu, potem pa je prišel čas za slovo.

In potem le še mehka, z listjem posuta stezica

Prav tako kot trenutki na vrhu pa je tudi pot doživetje, tisto, zaradi česar pravzaprav hodim. Prav nič nisem hitela, pač pa sem opazovala sklade skalovja in temne zelene doline, uživala ob melodiji vetra in resnično doživljala Goro. Sive, mogočne gmote, grušč, travnike, pravljico cvetja in ruševja. Potem, ko so bile noge že malce utrujene, pa prijeten, senčnat gozd in mehko, z listjem posuto stezico ... ●

Slika na naslednji strani: Dolkova špica, Škrlatica, Rokavi (z leve)